Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (piąta izba)

z dnia 1 lutego 2016 r.*

Skarga o stwierdzenie nieważności — Dumping — Przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i ich głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chin — Ostateczne cło antydumpingowe — Zwolnienie przywozu stanowiącego przedmiot przyjętego zobowiązania — Nierozłączność — Niedopuszczalność

W sprawie T-141/14

SolarWorld AG, z siedzibą w Bonn (Niemcy),

Brandoni solare SpA, z siedzibą w Castelfidardo (Włochy),

Solaria Energia y Medio Ambiente, SA, z siedzibą w Madrycie (Hiszpania),

reprezentowane przez adwokata L. Ruessmanna oraz J. Becka, solicitor,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez B. Driessena, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Europejską, reprezentowaną przez J.F. Brakelanda, T. Maxiana Ruschego oraz A. Stobiecką-Kuik, działających w charakterze pełnomocników,

przez

Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., z siedzibą w Changshu (Chiny),

Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., z siedzibą w Luoyang (Chiny),

Csi Cells Co. Ltd, z siedzibą w Suzhou (Chiny),

oraz

Csi Solar Power (China), Inc., z siedzibą w Suzhou,

* Język postępowania: angielski.

reprezentowane przez adwokatów A. Willemsa i S. De Knopa oraz K. Daly'ego, solicitor,

i przez

China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products, z siedzibą w Pekinie (Chiny), reprezentowaną przez adwokatów J.F. Bellisa, F. Di Gianniego oraz A. Scaliniego,

interwenientów,

mającej za przedmiot stwierdzenie nieważności art. 3 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1238/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 325, s. 1),

SĄD (piąta izba),

w składzie: A. Dittrich, prezes, J. Schwarcz (sprawozdawca) i V. Tomljenović, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu

1 Skarżące, SolarWorld AG, Brandoni solare SpA i Solaria Energia y Medio Ambiente, SA, są europejskimi producentami modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i ich głównych komponentów.

2 Europejskie stowarzyszenie producentów modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i ich głównych komponentów, EU ProSun, w dniu 25 lipca 2012 r. wniosło do Komisji Europejskiej skargę dotyczącą praktyk dumpingowych w odniesieniu do przywozu tych produktów z Chińskiej Republiki Ludowej.

3 W dniu 6 września 2012 r. Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i ich głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. C 269, s. 5).

4 Skarżące współpracowały w ramach tego postępowania.

5 W dniu 8 listopada 2012 r. Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania antysubsydyjnego dotyczącego przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i ich głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. C 340, s. 13).

6 W dniu 4 czerwca 2013 r. Komisja wydała rozporządzenie (UE) nr 513/2013 z dnia 4 czerwca 2013 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 182/2013 poddające rejestracji przywóz tych produktów pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 152, s. 5).

7 Skarga o stwierdzenie nieważności nr 513/2013 została odrzucona postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2015 r. SolarWorld i Solsonica/Komisja (T-393/13, EU:T:2015:211) będącym przedmiotem odwołania do Trybunału (sprawa C-312/15 P).

8 Pismem skierowanym do Komisji w dniu 27 lipca 2013 r. chińska izba handlowa ds. przywozu i wywozu maszyn i produktów elektronicznych (zwana dalej „CCCME") złożyła w ramach postępowania antydumpingowego wspólną ofertę zobowiązania licznych chińskich producentów eksportujących. CCCME zaproponowała zasadniczo w ich imieniu i w imieniu własnym zastosowanie cen minimalnych przywozu dla modułów fotowoltaicznych i dla każdego z ich głównych elementów (ogniw i płytek) do pewnej wielkości rocznego przywozu.

9 W dniu 29 lipca 2013 r. opublikowana została deklaracja członka Komisji odpowiedzialnego za handel (memo/13/730) w sprawie polubownego rozwiązania uzyskanego w sporze dotyczącym paneli słonecznych pomiędzy Unią Europejską i Chinami.

10 Po podaniu do wiadomości przez Komisję jawnej wersji oferty zobowiązania w dniu 29 lipca 2013 r. EU ProSun przekazała w dniu 1 sierpnia 2013 r. swe uwagi w przedmiocie tej oferty.

11 W dniu 2 sierpnia 2013 r. Komisja wydała decyzję 2013/423/UE przyjmującą zobowiązanie złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 209, s. 26) – zobowiązanie grupy współpracujących chińskich producentów eksportujących wraz z CCCME wymienionych w załączniku do rzeczonej decyzji.

12 Motywy 5 i 6 decyzji 2013/423 wskazują, że chińscy producenci eksportujący wymienieni w załączniku do niej zobowiązali się przestrzegać minimalnych cen przywozu dla modułów fotowoltaicznych i dla każdego z ich głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) oraz zaproponowali, że zagwarantują, by wielkość rocznego przywozu w ramach zobowiązania była na poziomie odpowiadającym w przybliżeniu ich obecnym wynikom rynkowym w momencie złożenia oferty. Z motywu 8 decyzji 2013/423 wynika ponadto, że pobierane będzie tymczasowe cło antydumpingowe obowiązujące wobec przywozu przekraczającego wspomniany poziom roczny.

13 Rozporządzenie (UE) nr 748/2013 z dnia 2 sierpnia 2013 r. zmieniające rozporządzenie nr 513/2013 (Dz.U. L 209, s. 1) zostało wydane w celu uwzględnienia decyzji 2013/423. Rozporządzenie to wprowadziło w rozporządzeniu nr 513/2013 – pośród innych zmian – art. 6, przewidujący, że o ile spełnione są określone warunki, przywóz produktów zgłoszonych do dopuszczenia do swobodnego obrotu fakturowanych przez przedsiębiorstwa, od których Komisja przyjęła zobowiązania i których nazwy są wymienione w załączniku do decyzji 2013/423, jest zwolniony z cła antydumpingowego nałożonego art. 1 rozporządzenia nr 513/2013.

14 Pismem z dnia 25 września 2013 r. CCCME przede wszystkim we własnym imieniu oraz jako przedstawiciel producentów eksportujących, od których przyjęta została oferta zobowiązania początkowego, wystąpiła do Komisji o przyjęcie warunków tego zobowiązania w celu wyeliminowania również niekorzystnych skutków subwencjonowanego przywozu. Następnie CCCME jako przedstawiciel szeregu dodatkowych producentów eksportujących wniosła do Komisji o włączenie ich na listę przedsiębiorstw, których początkowe zobowiązanie zostało przyjęte. Wreszcie CCCME poinformowała Komisję, że wnosi o przegląd zobowiązania, aby uwzględnione zostało wyłączenie z zakresu postępowania płytek.

15 Pismem z dnia 24 października 2013 r. Komisja poinformowała EU ProSun, że projekt decyzji potwierdzającej przyjęcie zobowiązania zaproponowanego w ramach postępowań antydumpingowych i antysubwencyjnych dotyczących przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i ich głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej oraz jawna wersja zmienionej oferty zobowiązania zostały udostępnione w jawnych aktach. EU ProSun wezwano do przedstawienia ewentualnych uwag w terminie 10 dni. Ponadto Komisja odpowiedziała na uwagi przedstawione przez EU ProSun w toku postępowania. Komisja w szczególności poinformowała EU ProSun, iż jej służby posłużyły się „różnymi metodami, źródłami i wskaźnikami" w celu zbadania, czy zmienione zobowiązanie zapewniało taką samą ochronę jak cło antydumpingowe ad valorem.

16 Komisja wydała decyzję wykonawczą 2013/707/UE z dnia 4 grudnia 2013 r. potwierdzającą przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych (Dz.U. L 325, s. 214).

17 Z motywu 4 decyzji wykonawczej 2013/707 wynika, że po przyjęciu tymczasowych środków antydumpingowych Komisja kontynuowała dochodzenie dotyczące dumpingu, szkody i interesu Unii, jak również równoległe postępowanie antysubsydyjne oraz że płytki wyłączono z zakresu obydwu postępowań, a tym samym z zakresu środków ostatecznych.

18 Zgodnie z motywem5 decyzji wykonawczej 2013/707 w dochodzeniu antydumpingowym potwierdzono wstępne ustalenia dotyczące dumpingu wyrządzającego szkodę.

19 Z motywów 7–10 i z art. 1 decyzji wykonawczej 2013/707 wynika, że po ujawnieniu ostatecznych ustaleń w ramach postępowania antydumpingowego i antysubsydyjnego producenci eksportujący wraz z CCCME złożyli zawiadomienie w celu dokonania zmiany swojej pierwotnej oferty zobowiązania. Rzeczona zmiana zobowiązania dotyczyła wyłączenia płytek z zakresu dochodzenia, uczestnictwa w tymże zobowiązaniu szeregu dodatkowych producentów eksportujących oraz rozszerzenia warunków zobowiązania w celu wyeliminowania szkodliwych skutków także w odniesieniu do przywozu towarów subsydiowanych.

20 Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji 2013/423 i decyzji wykonawczej została odrzucona postanowieniem z dnia 14 stycznia 2015 r., SolarWorld i in./Komisja (T-507/13, Rec, EU:T:2015:23), od którego wniesione zostało odwołanie do Trybunału (sprawa C-142/15 P).

21 Ostateczne wnioski z dochodzenia znajdują się w rozporządzeniu wykonawczym Rady (UE) nr 1238/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącym o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 325, s. 1, zwanym dalej „rozporządzeniem ostatecznym").

22 Zgodnie z art. 1 rozporządzenia ostatecznego nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz modułów lub paneli fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego oraz ogniw w rodzaju stosowanych w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego objętych pewnymi kodami nomenklatury celnej pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej.

23 Zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia ostatecznego, który ma zastosowanie do pewnych produktów określonych poprzez odniesienie do nomenklatury celnej, fakturowanych przez przedsiębiorstwa, od których Komisja przyjęła zobowiązania i których nazwy są wymienione w załączniku do decyzji wykonawczej 2013/707, przywóz produktów zgłoszonych do dopuszczenia do swobodnego obrotu jest zwolniony z cła antydumpingowego nałożonego art. 1 rzeczonego rozporządzenia, o ile spełnione są określone warunki.

24 Artykuł 3 ust. 2 rozporządzenia ostatecznego stanowi, że dług celny powstaje w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu, zawsze gdy zostanie ustalone, że nie jest spełniony co najmniej jeden warunek wymieniony w art. 3 ust. 1 lub Komisja wycofa swoją zgodę na zobowiązanie.

Przebieg postępowania i żądania stron

25 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 28 lutego 2014 r., skarżące wniosły skargę w niniejszej sprawie.

26 Odrębnym pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 31 marca 2014 r., zgodnie z art. 278 TFUE i art. 104 i nast. regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r. skarżące wniosły wniosek o zawieszenie wykonania art. 3 rozporządzenia ostatecznego do momentu wydania przez Sad orzeczenia co do istoty w przedmiocie niniejszej skargi.

27 Postanowieniem z dnia 23 maja 2014 r. SolarWorld i in./Rada (T-141/14 R, EU:T:2014:281) prezes Sądu oddalił wniosek o zawieszenie wykonania ze względu na brak niecierpiącego zwłoki charakteru okoliczności.

28 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 15 kwietnia 2014 r., Komisja wniosła o dopuszczenie jej do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady Unii Europejskiej. Rada i skarżące przedstawiły uwagi na piśmie odpowiednio w dniach 30 kwietnia i 15 maja 2014 r.

29 Postanowieniem prezesa piątej izby Sądu z dnia 4 czerwca 2014 r. Komisja została dopuszczona do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta.

30 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 20 czerwca 2014 r. Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd i Csi Solar Power (China), Inc. (zwane dalej razem „Canadian Solar”) oraz Canadian Solar EMEA GmbH wniosły o dopuszczenie ich do udziału w postępowaniu w charakterze interwenientów popierających żądania Rady. Komisja, Rada i skarżące przedstawiły uwagi na piśmie odpowiednio w dniach 17 lipca, 22 lipca i 8 sierpnia 2014 r.

31 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 20 czerwca 2014 r., CCCME wniosła o dopuszczenie jej do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Komisja, Rada i skarżące przedstawiły uwagi na piśmie odpowiednio w dniach 17 lipca, 22 lipca i 8 sierpnia 2014 r.

32 Dwoma postanowieniami prezesa piątej izby Sądu z dnia 28 listopada 2014 r. Canadian Solar i CCCME zostały dopuszczone do udziału w postępowaniu w charakterze interwenientów, natomiast wniosek Canadian Solar EMEA GmbH o dopuszczenie jej do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta został oddalony, albowiem nie udowodniła ona, iż ma interes w rozstrzygnięciu sporu.

33 Pismami, które wpłynęły do sekretariatu Sądu w dniach 8 sierpnia i 6 listopada 2014 r. skarżące wniosły o poufne względem Canadian Solar i CCCME traktowanie niektórych informacji znajdujących się w skardze i w załącznikach do niej oraz w odpowiedzi na skargę, w replice i w duplice. CCCME oświadczyła, iż nie ma ku temu zastrzeżeń. Canadian Solar nie przedstawiła uwag.

34 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 22 września 2015 r., Rada wniosła o połącznie niniejszej skargi ze sprawą T-142/14, SolarWorld i in./Rada dla celów postępowania ustnego i wydania decyzji w obecnej instancji. Skarżące przedstawiły uwagi na piśmie w przedmiocie tego wniosku w dniu 13 października 2015 r.

35 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 23 listopada 2015 r., Canadian Solar oświadczyła, że wycofuje swą interwencję w niniejszej sprawie. Pismami, które wpłynęły do sekretariatu Sądu w dniach 7 i 9 grudnia 2015 r., odpowiednio Komisja i Rada poinformowały o braku uwag w sprawie wycofania interwencji przez Canadian Solar. Skarżące i CCCME nie przedstawiły uwag.

36 Skarżące wnoszą do Sądu o:

— stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;

— stwierdzenie nieważności art. 3 rozporządzenia ostatecznego (zwanego dalej „zaskarżonym przepisem”);

— połączenie niniejszej sprawy ze sprawą T-507/13, SolarWorld i in./Komisja;

— obciążenie Rady kosztami postępowania;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania przypadającymi na jej interwencję;

— obciążenie Canadian Solar i CCCME ich własnymi kosztami.

37 Rada wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi jako bezzasadnej;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania.

38 Komisja wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

— ewentualnie – oddalenie skargi jako bezzasadnej;

— połączenie niniejszej sprawy ze sprawą T-142/14, SolarWorld i in./Rada;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez nią.

39 CCCME wnosi do Sądu o:

— uwzględnienie żądań Rady, a mianowicie oddalenie skargi jako bezzasadnej;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania.

40 Canadian Solar wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi za niedopuszczalną;

— ewentualnie – oddalenie skargi jako bezzasadnej;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez nią.

Co do prawa

41 Zgodnie z art. 129 regulaminu postępowania przed Sądem na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd może w każdej chwili z urzędu, po zapoznaniu się ze stanowiskiem stron głównych, stwierdzić w drodze postanowienia z uzasadnieniem wystąpienie bezwzględnych przeszkód procesowych.

42 W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że akta dostarczają mu wystarczających informacji, i w konsekwencji postanawia orzec bez prowadzenia dalszych czynności procesowych.

43 Rada, popierana przez interwenientów, bez podnoszenia zarzutu niedopuszczalności wskazuje dwie podstawy niedopuszczalności skargi. Po pierwsze, zaskarżonego przepisu nie można oddzielić od rozporządzenia ostatecznego. Po drugie, skarżące nie miały legitymacji procesowej w rozumieniu art. 263 TFUE, albowiem akt nie dotyczył ich bezpośrednio i indywidualnie oraz nie mogły oprzeć się na sytuacji przewidzianej przez art. 263 akapit czwarty ostatni człon zdania, aby przysługiwała im legitymacja procesowa.

44 Na wstępie należy przypomnieć, że skarżące wnoszą od stwierdzenie nieważności jedynie zaskarżonego przepisu, czyli art. 3 rozporządzenia ostatecznego. Zaskarżony przepis przewiduje w ust. 1, że o ile przestrzegane są pewne warunki, Rada zwalnia z cła antydumpingowego nałożonego przez art. 1 tego rozporządzenia przywóz pewnych produktów, określonych poprzez odniesienie do nomenklatury celnej, fakturowanych przez przedsiębiorstwa, od których Komisja przyjęła zobowiązania i których nazwy są wymienione w załączniku do decyzji wykonawczej 2013/707.

45 Należy zbadać w szczególności pierwszą z podniesionych podstaw niedopuszczalności, a mianowicie brak możliwości oddzielenia zaskarżonego przepisu.

46 Rada, popierana przez Komisję i CCCME, twierdzi, że zaskarżony przepis jest niemożliwy do oddzielenia od reszty rozporządzenia ostatecznego i nie można go od niego odseparować, albowiem stwierdzenie jego nieważności zmieniłoby samą istotę rozporządzenia. Rozporządzenie ostateczne opiera się na skutku gospodarczym połączenia przyjętych środków. Gdyby rozszerzyć cła antydumpingowe na cały przywóz, środek znacznie różniłby się od środka przyjętego, przy czym jednak nie ma pewności, że rozporządzenie ustanawiające cła antydumpingowe względem całego przywozu zostałoby przyjęte. W duplice Rada zarzuca skarżącym, że nie uwzględniły okoliczności, iż stwierdzenie nieważności zaskarżonego przepisu znacznie zwiększałoby wielkość przywozu, od którego pobierane byłyby cła antydumpingowe, przekształcając w ten sposób częściowe cła antydumpingowe w cła pełne, co prowadziłoby do zasadniczej zmiany rozporządzenia ostatecznego.

47 Skarżące uważają, że wszystkie przepisy rozporządzenia ostatecznego mogą mieć zastosowanie bez zaskarżonego przepisu i że nie są niejednoznaczne, co sprawia, że bezużyteczne jest interpretowanie ich poprzez odniesienie do motywów rozporządzenia. Podkreślają one, że w rozporządzeniu ostatecznym brak jest informacji, aby nałożenie ceł antydumpingowych zależało od zaskarżonego przepisu, ponieważ zagadnienie stosowania minimalnych cen przywozu do poziomu przywozu nie ma znaczenia dla ustalenia, czy zaskarżony przepis może być wydzielony. Uważają one również, że wola producentów eksportujących nie ma wpływu na tę kwestię, albowiem, przeciwnie, nałożenie ceł antydumpingowych nie zależy od zgody zainteresowanych producentów eksportujących i że zobowiązanie, jakie oni zaproponowali, zależy od zgody Komisji. Skarżące zauważają, że zaproponowane zobowiązanie stanowiło warunku wydania rozporządzenia ostatecznego.

48 Z orzecznictwa wynika, że stwierdzenie nieważności części aktu Unii jest jednak możliwe tylko pod warunkiem, że przepisy, których stwierdzenia nieważności domaga się strona, mogą zostać oddzielone od pozostałych przepisów tego aktu (wyroki: z dnia 10 grudnia 2002 r., Komisja/Rada, C-29/99, Rec, EU:C:2002:734, pkt 45; z dnia 30 września 2003 r., Niemcy/Komisja, C-239/01, Rec, EU:C:2003:514, pkt 33; z dnia 24 maja 2005 r., Francja/Parlament i Rada, C-244/03, Rec, EU:C:2005:299, pkt 12).

49 Podobnie wielokrotnie orzekano, iż ten wymóg rozdzielności nie jest spełniony, jeśli konsekwencją stwierdzenia nieważności części aktu jest zmiana jego istoty (ww. w pkt 48 wyrok Francja/Parlament i Rada, EU:C:2005:299, pkt 13; zob. również podobnie ww. w pkt 48 wyroki: Komisja/Rada, EU:C:2002:734, pkt 46; Niemcy/Komisja, EU:C:2003:514, pkt 34).

50 Orzekano również, że kwestia, czy stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonego aktu zmienia go co do istoty, stanowi kryterium obiektywne, a nie subiektywne, związane z wolą polityczną organu, który ten akt wydał (ww. w pkt 48 wyroki: Niemcy/Komisja, EU:C:2003:514, pkt 37; Francja/Parlament i Rada, EU:C:2005:299, pkt 14; wyrok z dnia 30 marca 2006 r., Hiszpania/Rada, C-36/04, Rec, EU:C:2006:209, pkt 14).

51 Ponadto ustalenie, czy przepisy, o których stwierdzenie nieważności wystąpiono, mogą być wydzielone, wymaga zbadania zakresu tych przepisów, aby możliwa była ocena, czy stwierdzenie ich nieważności zmieniłoby ducha i istotę aktu, którego część stanowią (zob. podobnie wyrok z dnia 29 marca 2012 r., Komisja/Estonia, C-505/09 P, Rec, EU:C:2012:179, pkt 112; postanowienie z dnia 11 grudnia 2014 r., Carbunión/Rada, C-99/14 P, EU:C:2014:2446, pkt 30).

52 W świetle tych uwag należy ustalić, czy zaskarżony przepis można oddzielić od reszty rozporządzenia ostatecznego i w konsekwencji może być on przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności.

53 Po pierwsze, należy stwierdzić, że Rada i Komisja zgadzają się ze skarżącymi co do skutków stwierdzenia nieważności zaskarżonego przepisu dla rozporządzenia ostatecznego. Takie stwierdzenie nieważności prowadziłoby do stosowania ceł antydumpingowych do całego przywozu chińskich producentów eksportujących, którzy zaproponowali zobowiązanie przyjęte decyzją wykonawczą 2013/707. Artykuł 2 oferty zobowiązania z dnia 27 lipca 2013 r. przedstawionej przez CCCME przewiduje określenie minimalnych cen przywozu modułów i ogniw – do pewnej rocznej wielkości przywozu – przy czym art. 2.2 precyzuje, że sprzedaż w Unii danego produktu nieobjęta zakresem stosowania zobowiązania podlega cłom antydumpingowym. Artykuł 1 ust. 2 rozporządzenia ostatecznego określa stawki szczególne cła antydumpingowego dla wymienionych z nazwy chińskich producentów eksportujących, z których niemalże wszyscy podpisali zobowiązanie, które zostało przyjęte, oraz inne stawki dla trzech grup niezidentyfikowanych spółek.

54 Po drugie, należy zauważyć, że stwierdzenie nieważności zaskarżonego przepisu spowodowałoby zmianę skutków rozporządzenia ostatecznego, gdyż przywóz danego produktu pochodzącego od chińskich producentów eksportujących, którzy zaproponowali zobowiązanie, nie byłby zwolniony w ramach pewnych limitów rocznych z ceł antydumpingowych przewidzianych przez jego art. 1 ust. 2. Z analizy zakresu rzeczonego przepisu wynika, że gdyby żądanie stwierdzenia nieważności zaskarżonego przepisu zostało uwzględnione, sam duch i sama istota rozporządzenia ostatecznego uległyby zmianie (zob. podobnie ww. w pkt 51 wyrok Komisja/Estonia, EU:C:2012:179, pkt 112; ww. w pkt 51 postanowienie Carbunión/Rada, EU:C:2014:2446, pkt 30).

55 Zaskarżony przepis przyznaje bowiem w ramach pewnych limitów ilościowych zwolnienie z ceł antydumpingowych wymienionym z nazwy podmiotom gospodarczym, z zastrzeżeniem przestrzegania przewidzianych w nim warunków. Konsekwencją stwierdzenia nieważności byłoby nadanie cłom antydumpingowym, poprzez eliminację zwolnienia z ceł mających zastosowanie do tego limitu ilościowego, zakresu szerszego aniżeli wynikający ze stosowania rozporządzenia ostatecznego w brzmieniu przyjętym przez Radę, ponieważ w takiej sytuacji rzeczone cła dotyczyłyby całego przywozu danego produktu pochodzącego z Chin, mimo że zgodnie z rzeczonym rozporządzeniem cła te dotyczą jedynie przywozu pochodzącego od chińskich producentów eksportujących, którzy nie podpisali zobowiązania przyjętego przez Komisję decyzją 2013/707, przy czym według stron przywóz ten odpowiada 30% całkowitego przywozu omawianego produktu. Rezultat taki stanowiłby zmianę istoty aktu, którego częścią jest sporny przepis, o którego stwierdzenie nieważności wystąpiono, czyli w niniejszym przypadku rozporządzenia ostatecznego.

56 W pewnym stopniu konsekwencje stwierdzenia nieważności zaskarżonego przepisu można porównać do konsekwencji, jakie sąd Unii uwzględnił w celu wydania orzeczenia, iż przepisy, o których stwierdzenie nieważności wystąpiono, nie mogły być oddzielone od aktów, których część stanowiły.

57 Po pierwsze, chodzi o sytuację, w której Trybunał odrzucił jako niedopuszczalną skargę na przepisy dyrektywy dotyczącej całkowitego zakazu reklamy wyrobów tytoniowych, ponieważ stwierdzenie nieważności skutkowałoby przekształceniem całkowitego zakazu reklamy w zakaz częściowy (wyrok z dnia 5 października 2000 r., Niemcy/Parlament i Rada, C-376/98, Rec, EU:C:2000:544, pkt 117). Po drugie, chodzi o sytuację, w której Trybunał odrzucił jako niedopuszczalną skargę na zakaz wpisania terenu jako terenu o znaczeniu wspólnotowym do załącznika do dyrektywy, ponieważ wpis rozszerzał ów teren na wody terytorialne Gibraltaru, albowiem stwierdzenie nieważności wymagałoby zmiany powierzchni terenu o znaczeniu wspólnotowym, a więc istoty decyzji o wpisie (postanowienie z dnia 24 maja 2011 r., Government of Gibraltar/Komisja, T-176/09, EU:T:2011:239, pkt 38–41, potwierdzone postanowieniem z dnia 12 lipca 2012 r., Government of Gibraltar/Komisja, C-407/11 P, EU:C:2012:464, pkt 30–35). Po trzecie, chodzi o sytuację, w której Trybunał odrzucił jako niedopuszczalną skargę na przepisy dyrektywy dotyczącej wpisu substancji aktywnej do załącznika do dyrektywy w sprawie wprowadzania do obrotu produktów ochrony roślin, ponieważ stwierdzenie nieważności doprowadziłoby do przekształcenia wpisu substancji na ograniczony czas i dla niektórych kultur we wpis na nieograniczony czas i dla wszystkich kultur, albowiem Sąd uwzględnił cele systemu pozwoleń na wprowadzenie do obrotu produktów ochrony roślin, a kwestionowane ograniczenia stanowiły przesłanki bezwzględne i istotne wpisu substancji do omawianego załącznika (wyrok z dnia 12 kwietnia 2013 r., Du Pont de Nemours (France) i in./Komisja, T-31/07, EU:T:2013:167, pkt 85]. Po czwarte, chodzi o sytuację, w której Trybunał odrzucił jako niedopuszczalną skargę na przepisy decyzji w dziedzinie pomocy państwa, ponieważ stwierdzenie nieważności skutkowałoby przekształceniem zatwierdzenia pomocy państwa dla przedsiębiorstw ograniczonej w czasie w zatwierdzenie bez granic czasowych (ww. w pkt 51 postanowienie Carbunión/Rada, EU:C:2014:2446, pkt 31). Sytuacje, które powstałyby wskutek stwierdzenia nieważności przepisów zaskarżonych w tych różnych sprawach, są podobne do sytuacji, do której doprowadziłoby stwierdzenie nieważności zaskarżonego przepisu.

58 Gdyby bowiem sąd Unii stwierdził nieważność wówczas zaskarżonych przepisów, doprowadziłoby go to do zmiany zakresu stosowania przepisów znajdujących się w aktach zawierających przepisy będące przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności. Sąd wywiódł z tego, że zmiany spowodowane przez stwierdzenie nieważności zaskarżonych wówczas przepisów naruszyłyby istotę aktów, w których znajdowały się rzeczone przepisy.

59 W konsekwencji, wobec zmiany istoty rozporządzenia ostatecznego, jaką spowodowałoby stwierdzenie nieważności zaskarżonego przepisu usuwające zwolnienie z ceł antydumpingowych, z którego korzysta przywóz chińskich producentów eksportujących, którzy podpisali zobowiązanie przyjęte przez Komisję, nie jest możliwe oddzielenie zaskarżonego przepisu od reszty tego rozporządzenia.

60 Po trzecie, należy zauważyć, że argumenty skarżących przedstawione w pkt 47 powyżej nie mogą podważyć wniosku o niemożliwości oddzielenia zaskarżonego przepisu. Kwestia tego, czy wszystkie przepisy rozporządzenia ostatecznego mogą mieć zastosowanie bez zaskarżonego przepisu, nie ma wpływu na ocenę zakresu zmiany wprowadzonej w tym rozporządzeniu w wypadku stwierdzenia nieważności tego przepisu, która to ocena stanowi test, jaki należy wykonać, aby ustalić, czy istota aktu prawnego zawierającego przepisy, o których stwierdzenie nieważności wystąpiono, ulega zmianie. Podobnie dzieje się w przypadku, gdy przepisy rozporządzenia ostatecznego nie są dwuznaczne, co czyni bezużytecznym ich interpretację poprzez odniesienie do motywów, z uwagi na fakt, iż w rozporządzeniu ostatecznym brak jest informacji, aby nałożenie ceł antydumpingowych zależało od zaskarżonego przepisu, i fakt, iż zaproponowane zobowiązanie nie stanowiło warunku wydania rozporządzenia ostatecznego. Żaden z tych argumentów nie może podważyć wniosku wysnutego przez Sąd w pkt 55 powyżej, z którego wynika, iż konsekwencją stwierdzenia nieważności zaskarżonego

przepisu byłoby nadanie cłom antydumpingowym ustanowionym w art. 1 ust. 2 rozporządzenia ostatecznego zakresu szerszego aniżeli wynikający ze stosowania tego rozporządzenia w brzmieniu przyjętym przez Radę, co bez wątpliwości stanowiłoby zmianę istoty rozporządzenia ostatecznego.

61 W konsekwencji skargę należy odrzucić jako niedopuszczalną, gdyż zaskarżonego przepisu nie można oddzielić od rozporządzenia ostatecznego. W konsekwencji nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie wniosku o połączenie niniejszej skargi ze sprawą T-507/13, SolarWorld i in./Komisja, i ze sprawą T-142/14, SolarWorld i in./Rada, ani w przedmiocie wniosku dotyczącego środków organizacji postępowania, w celu zbadania, czy interwencja Canadian Solar jest wciąż dopuszczalna.

W przedmiocie kosztów

62 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżące przegrały sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Rady – obciążyć je kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w sprawie środka tymczasowego.

63 Zgodnie z art. 136 § 1 i 4 regulaminu postępowania strona, która cofa skargę, zostaje obciążona kosztami na żądanie strony przeciwnej sformułowane w uwagach w przedmiocie cofnięcia skargi, a jeżeli strony nie zażądają zwrotu kosztów, każda z nich pokrywa własne koszty.

64 Jako że nie zostały sformułowane żądania w odniesieniu do kosztów dotyczących wniosku o dopuszczenie do sprawy Canadian Solar w charakterze interwenienta, należy stwierdzić że Canadian Solar pokryje własne koszty zaś każda ze stron pokryje własne koszty dotyczące rzeczonego wniosku.

65 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania państwa członkowskie i instytucje, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenientów, pokrywają własne koszty. Należy więc postanowić, iż Komisja pokryje własne koszty.

66 Zgodnie z art. 138 § 3 regulaminu postępowania Sąd może zdecydować, że interwenient niewymieniony w §§ 1 i 2 tego przepisu pokryje własne koszty. W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd postanawia, że Canadian Solar i CCCME pokryją własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

postanawia, co następuje:

1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd i Csi Solar Power (China), Inc. wykreśla się ze sprawy T-141/14 jako interwenientów.

3) SolarWorld AG, Brandoni solare SpA i Solaria Energia y Medio Ambiente, SA pokrywają własne koszty, a także koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej, w tym koszty postępowania w przedmiocie środka tymczasowego.

4) Komisja Europejska, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd, Csi Solar Power (China), Inc. i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products pokrywają własne koszty.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 1 lutego 2016 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
A. Dittrich